

ÎNCHEIERE

15 august 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul:
judecătorii:

Oleg Sternioală
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Vladimir Omelco reprezentat de către avocatul Andrei Donică,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de către Lolita Rusu împotriva Larisei Rusu, Iaroslavei Musteața și Vladimir Omelco, intervenient accesoriu notarul public Victoria Iftodi cu privire la atribuirea drepturilor și obligațiilor de cumpărător,

împotriva deciziei din 04 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Vladimir Omelco și s-a menținut hotărârea din 17 iunie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 11 februarie 2016, Lolita Rusu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Larisei Rusu, Iaroslavei Musteața și Vladimir Omelco, intervenient accesoriu notarul public Victoria Iftodi cu privire la atribuirea drepturilor și obligațiilor de cumpărător.

În motivarea acestei acțiuni, reclamanta a indicat că este coproprietară a apartamentului nr. xx, situat în mun. XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX, nr. xx. Cota - parte din apartamentul în litigiu îi aparține cu drept proprietate în baza contractului de vânzare – cumpărare, transmitere – primire a locuinței în proprietate privată, autentificat la 2 iunie 1998, în baza certificatului nr. 052108 din 10 septembrie 2001, eliberat de Departamentul Privatizării, Agenția Teritorială a mun. Chișinău, autorizației de construcție nr. 96/00 din 16 mai 2000 și a procesului-verbal de recepție finală nr. 432 din 7 martie 2001, trecut în Registrul bunurilor imobile la Oficiul cadastral teritorial Chișinău la 2 octombrie 2001, sub nr. xxxxxxxxxxxx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxx.

În apartamentul enunțat locuia Rusu Larisa - mama reclamantei cu concubinul ei, Omelco Iurie. Ultimul a decedat la data de 5 iulie 2009.

Lolita Rusu a subliniat că la 5 noiembrie 2001 a fost perfectat contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare – cumpărare nr. 10530, conform căruia Rusu Larisa în calitate de vânzător, care acționa

din nume propriu și din numele fiicei minore Musteața Iaroslava, precum și Rusu Lolita au vândut fiecare, din 1/3 cotă-parte ce le aparținea fiecareia, câte 1/6 cotă-parte, în total 1/2 cotă-parte, iar cumpărătorul Omelco Iurie a cumpărat 1/2 cotă-parte din apartamentul nr. xx situat în mun. XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX xx, ce le aparținea cu drept de proprietate vânzătoarelor.

Potrivit reclamantei în rezultatul încheierii contractului de vânzare-cumpărare enunțat, proprietari ai apartamentului enunțat au devenit: Rusu Larisa, Musteața Iaroslava, Rusu Lolita cu câte 1/6 cotă-parte și Omelco Iurie cu 1/2 cotă-parte, iar ca urmare a decesului lui Omelco Iurie, proprietar asupra 1/2 cotei-părți din bunul imobil menționat a devenit fiul acestuia – Omelco Vladimir, ceea ce se confirmă prin certificatul de moștenitor legal nr. 9507 din 6 decembrie 2010.

În continuare Lolita Rusu a susținut că a participat anterior într-un alt litigiu, în calitate de pârâtă – reclamantă la examinarea acțiunii înaintate de către Omelco Vladimir împotriva Lolitei Rusu, Larisei Rusu și Iaroslavei Musteața cu privire la partajarea bunului proprietate comună și la cererea reconvențională înaintată de către Rusu Lolita împotriva lui Omelco Vladimir, Rusu Larisa și Musteața Iaroslava cu privire la declararea nulității a actelor juridice, pe marginea căruia a fost pronunțată decizia din 13 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție, prin care a fost admis recursul declarat de Omelco Vladimir, casată integral decizia din 12 mai 2015 a Curții de Apel Chișinău și hotărârea din 12 mai 2014 a Judecătoriei Centru mun. Chișinău fiind pronunțată o hotărâre nouă de respingere a acțiunii inițiale a lui Omelco Vladimir împotriva Lolitei Rusu, Larisei Rusu și Iaroslavei Musteața cu privire la partajarea bunului proprietate comună și atribuirea în proprietate a 1/2 cotă-parte în natură din imobilul litigios, cu admiterea parțială a acțiunii reconvenționale înaintată de către Rusu Lolita împotriva lui Omelco Vladimir, Rusu Larisa și Musteața Iaroslava cu privire la declararea nulității a actelor juridice, fiind declarat parțial nul contractul de determinare a cotelor părți din proprietate comună în devălmășie și de vânzare – cumpărare nr. 10530 autentificat de notarul Victoria Ifdodii la 5 noiembrie 2001, încheiat între Rusu Lolita, Musteața Larisa și Musteața Iaroslava, pe de o parte și pe de altă parte Iurie Omelco, în partea înstrăinării a 1/6 cote-părți din apartamentul nr. xx amplasat în mun. XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX xx, ce aparține cu drept de proprietate Lolitei Rusu. S-a declarat parțial nul certificatul de moștenitor legal nr. 9507 din 6 decembrie 2010 eliberat pe numele lui Vladimir Omelco după decesul tatălui său Omelco Iurie, în partea a 1/6 cote-părți. S-au stabilit cotele-părți în imobilul nr. xx situat în mun. XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX xx după: Rusu Larisa – 1/6 cotă-parte, după Musteața Iaroslava – 1/6 cotă-parte, după Rusu Lolita – 2/6 cotă-parte, astfel fiind în total 2/3 cotă-parte din imobilul menționat și după Omelco Vladimir 2/6 cotă-parte, ce constituie – 1/3 cotă-parte din același imobil. În rest, acțiunea reconvențională a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ca temei, instanța de recurs a reținut că acordul Lolitei Rusu la înstrăinarea cotei sale părți din apartamentul litigios nu a existat la momentul încheierii contractului de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare – cumpărare nr. 10530 din 5 noiembrie 2001, în temeiul căruia Rusu Larisa, Musteața Iaroslava și Rusu Lolita au vândut lui Omelco Iurii 1/2 cotă-parte din apartamentul nr. xx amplasat în mun. XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX xx, motiv pentru care contractul

menționat în partea înstrăinării proprietății Lolitei Rusu, ce constituie 1/6 cotă-parte din apartamentul vizat, a fost declarat nul.

Prin urmare, instanța de recurs a constatat ca fiind neîntemeiată concluzia instanțelor de judecată cu referire la faptul că temei de nulitate a întregului contract constituie faptul precum că Rusu Lolita fiind coproprietara bunului imobil în litigiu, în condițiile art. 188 Cod civil (redacția anului 1964), avea dreptul preferințial de a cumpăra cota-parte care se înstrăinează.

Aceasta deoarece, la caz sunt incidente prevederile art. 352 alin. (3) Cod civil, care expres indică că, în situația în care cota-parte se vinde fără respectarea dreptului de preemțiune, oricare coproprietar poate intenta, în decursul a 3 luni, acțiune în instanța de judecată pentru a i se atribui drepturi și obligații de cumpărător.

Ca urmare, având în susținere cele menționate, ca răspuns la chestiunile puse în discuție, instanța de recurs a constatat că proprietari ai bunului imobilul sus – enunțat sunt: Rusu Larisa și Musteața Iaroslava cu câte 1/6 cotă-parte și Rusu Lolita cu 2/6 cotă-parte – ce constituie 2/6 din imobilul menționat, precum și Omelco Vladimir cu 2/6 cotă-parte, ce constituie 1/3 cotă-parte din întregul imobil.

Totodată, s-a considerat necesar de a respinge integral pretențiile acțiunii inițiale înaintate de către Omelco Vladimir împotriva Lolitei Rusu, Larisei Rusu și Iaroslavei Musteața cu privire la partajarea bunului proprietate comună și atribuirea în proprietatea sa 1/2 cotă-parte în natură din imobilul litigios, deoarece prin acțiunea înaintată Omelco Vladimir a solicitat partajarea în natură a apartamentul sus-indicat, proprietate comună pe cote-părți ideale, ținându-se cont că dânsul deține în proprietate 1/2 cotă-parte ideală din bun, pe când, în virtutea admiterii cererii reconvenționale și declarării nulității contractului de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare nr. 10530 din 5 noiembrie 2001 și a certificatului de moștenitor legal nr. 9507 din 6 decembrie 2010, în partea 1/6 cotă-parte din imobilul litigios, cota-parte a lui Omelco Vladimir din imobilul dat s-ar fi micșorat, devenind a fi 1/3 cotă-parte, circumstanțe ce au generat modificarea esențială a pretențiilor acțiunii a lui Omelco Vladimir, însă care nu au fost susținute de ultimul.

Prin urmare, întru evitarea îngrădirii accesului lui Omelco Vladimir la justiție, instanța a respins acțiunea inițială înaintată de Omelco Vladimir și a menționat că, ultimul nu este lipsit de dreptul de a înainta o nouă acțiune cu privire la partajarea în natură a bunului imobil proprietate comună, ținându-se cont de cotele-părți a fiecărui coproprietar din imobilul vizat, stabilite prin decizia respectivă.

Subsidiar, reclamanta a reiterat că prin decizia sus – indicată a instanței de recurs s-a constatat cu putere de lucru judecat că dânsa, personal nu a semnat contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare, înregistrat la 5 noiembrie 2001 și nici nu a fost prezentă la notar în ziua perfectării acestuia. Acest aspect a și servit drept temei de admitere parțială a acțiunii și dispunerii declarării nulității parțiale a contractului menționat doar în partea proprietății private ce aparținea ultimei la momentul înstrăinării și anume în partea 1/6 cotei-părți din apartamentul litigios.

Cu referire la normele de drept, reclamanta și-a întemeiat pretențiile în baza art. 346 alin. (1) Cod civil, potrivit căruia, fiecare coproprietar este proprietarul exclusiv al unei cote-părți ideale din bunul comun. Cotele-părți sînt prezumate a fi egale pînă la proba

contrară. Dacă bunul a fost dobândit printr-un act juridic, nu se va putea face probă contrară decât prin înscrieri.

De asemenea, reclamanta a invocat în acțiune și prevederile art. 351 alin. (1) și (3) din același cod, potrivit căruia în privința bunurilor proprietate comună pe cote-părți nu se pot încheia acte de dispoziție decât cu acordul tuturor coproprietarilor. Coproprietarul poate să înstrăineze cota sa parte, respectând dreptul de preemțiune al celorlalți coproprietari.

La fel, Lolita Rusu a invocat și prevederile art. 352 alin. (1) – (3) Cod civil care prevăd expres că, în cazul vânzării unei cote-părți din bunurile proprietate comună pe cote-părți, cu excepția vânzării la licitație, ceilalți coproprietari au dreptul preferențial de a cumpăra cota la prețul cu care se vinde și în aceleași condiții. Vânzătorul cotei-părți este obligat să notifice ceilalți coproprietari că intenționează să-și vândă cota, indicând prețul și celelalte condiții de vânzare. Dacă ceilalți coproprietari renunță să-și exercite dreptul de preemțiune sau nu îl exercită în decursul unei luni din ziua notificării în cazul bunului imobil și în decursul a 10 zile în cazul bunului mobil, vânzătorul are dreptul să vândă oricărei persoane cota sa parte. Dacă mai mulți coproprietari își manifestă intenția de a dobândi cota-parte, vânzătorul are dreptul să aleagă dintre aceștia cumpărătorul. Când cota-parte se vinde fără respectarea dreptului de preemțiune, oricare coproprietar poate intenta, în decursul a 3 luni, acțiune în instanța de judecată pentru a i se atribui drepturi și obligații de cumpărător.

Potrivit reclamantei, termenul de trei luni de zile înăuntru căruia poate fi apărât dreptul de preemțiune este un termen de prescripție. Acest termen începe a curge din momentul în care coproprietarii au aflat sau trebuiau să afle despre încălcarea acestui drept. Fiind un termen de prescripție el poate fi suspendat, întrerupt și repus în termen în condițiile stipulate la art. 276 – 279 Cod civil, motiv pentru care reclamanta a solicitat în temeiul art. 279 Cod civil și a art. 116 alin. (1) și (4) Cod de procedură civilă repunerea în termenul de declarare a acțiunii, or, despre încălcarea dreptului de preemțiune la cumpărarea a 1/3 (o treime) cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXX nr. xx s-a constatat prin decizia irevocabilă din 13 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție unde s-a indicat faptul că înstrăinarea cotei – părți din apartamentul litigios a avut loc fără respectarea dreptului de preemțiune.

Din considerentul că după cum invocă reclamanta Lolita Rusu la încheierea contractului de determinare a cotelor – părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001 a fost încălcat dreptul său de preemțiune, de la cererea titularului dreptului de preemțiune, instanța de judecată urmează să dispună subrogarea titularului acestui drept în drepturile și obligațiile cumpărătorului, rezultate din contractul de vânzare – cumpărare respectiv, ultima a depus prezenta cerere de chemare în judecată, solicitând atribuirea sie a drepturilor și obligațiilor de cumpărător în contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001, autentificat de notarul Iftodi Victoria, prin substituirea cumpărătorului Omelco Iurie, succedat de către Omelco Vladimir, în partea a 1/3 cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxx și încasarea din contul său în beneficiul lui Omelco Vladimir a sumei de 42 333 de lei, ca urmare a substituirii cumpărătorului în partea a 1/3 cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxx în contractul

de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001. Totodată, reclamanta a solicitat și repunerea în termenul de înaintare a acțiunii, în motivarea căreia a indicat că despre încălcarea dreptului său de preemțiune la cumpărarea unei 1/3 cotă-parte din apartamentul litigios a aflat după emiterea deciziei din 13 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție, dosar nr. 2ra-9/16.

Prin hotărârea din 17 iunie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, cererea de chemare în judecată depusă de către Lolita Rusu a fost admisă integral, fiind dispusă atribuirea Lolitei Rusu a drepturilor și obligațiilor de cumpărător în contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001, autentificat de notarul Iftodi Victoria, prin substituirea cumpărătorului Omelco Iurie, succedat de către Omelco Vladimir, în partea a 1/3 (o treime) cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxxxx. S-a încasat din contul Lolitei Rusu în beneficiul lui Omelco Vladimir suma de 42333 de lei, ca urmare a substituirii cumpărătorului în partea 1/3 (o treime) cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxxxx în contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a relevat că a lăsat fără examinare solicitarea reclamantei de repunere în termenul de înaintare a acțiunii, considerând că în speță repunerea în termenul de declarare a acțiunii nu este necesară, or, reclamanta a solicitat atribuirea drepturilor și obligațiilor de cumpărător în contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001, autentificat de notarul Iftodi Victoria care a fost declarat parțial nul prin decizia irevocabilă din 13 ianuarie 2016 a Curții Supreme de Justiție, schimbându-și configurația. Anume din acest considerent, instanța de fond a conchis că adresarea în instanța de judecată cu solicitarea de atribuire a drepturilor și obligațiilor de cumpărător la 11 februarie 2016 este înăuntru termenului de prescripție de 3 luni fixat la art. 352 alin. (3) Cod civil.

În continuare, prima instanță a reținut că dreptul de preemțiune al reclamantei cu privire la procurarea cotelor-părți ale părților Rusu Larisa și Musteața Iaroslava a fost încălcat prin neînștiințarea de către părâta Rusu Larisa, care a acționat atât în nume propriu, cât și în interesele fiicei sale minore Musteața Iaroslava, a reclamantei, în calitatea acesteia de coproprietar al bunului imobil vizat, despre vânzarea a 1/3 cotă-parte din bunul dat.

Totodată, instanța de fond a menționat că această concluzie a rezultat din constatarea cu putere de lucru judecat a Curții Supreme de Justiție la judecarea cauzei nr. 2ra-9/16 potrivit căreia, inscripția manuscrisă efectuată alături de numele reclamantei pe suprafața contractului de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001 nu a fost efectuată de reclamantă, în coroborare cu faptul că la materialele cauzei nu s-au aflat probe referitoare la înștiințarea acesteia privind vânzarea a 1/3 cotă-parte din imobilul respectiv.

În concluzie, prima instanță a concluzionat că la caz acțiunea urmează a fi admisă integral prin atribuirea Lolitei Rusu a drepturilor și obligațiilor de cumpărător în

contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001, autentificat de notarul Iftodi Victoria, prin substituirea cumpărătorului Omelco Iurie, succedat de către Omelco Vladimir, în partea a 1/3 (o treime) cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxxxx. Prin urmare, a dispus încasarea din contul Lolitei Rusu în beneficiul lui Omelco Vladimir a sumei de 42333 de lei, calculate proporțional pentru 1/3 cotă – parte, ca urmare a substituirii cumpărătorului în partea 1/3 (o treime) cotă-parte din apartamentul nr. xx, situat în XXXXXXXXXXXXX, str. XXXXXXXXXXXXX nr. xx, cu nr. cadastral xxxxxxxxxxxxxx în contractul de determinare a cotelor-părți din proprietatea comună în devălmășie și de vânzare-cumpărare din 5 noiembrie 2001.

Prin decizia din 04 aprilie 2018 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul declarat de Vladimir Omelco și s-a menținut hotărârea din 17 iunie 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău.

În consolidarea soluției adoptate, instanța de apel a concluzionat că prima instanță a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristicile raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic. De asemenea, în cadrul judecării cauzei, instanța de judecată a creat participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art. 6 al Convenției Europene pentru Apărarea a Drepturilor Omului.

Pe cale de consecință, instanța de apel a conchis că concluzia primei instanțe despre necesitatea admiterii cererii de chemare în judecată este justă, ea având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită, conform cerințelor art. 130 Cod de procedură civilă.

Invocând netemeinicia și ilegalitatea deciziei enunțate, la 04 iunie 2018 Vladimir Omelco reprezentat de către avocatul Andrei Donică, a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea de chemare în judecată depusă de către Lolita Rusu să fie respinsă ca fiind neîntemeiată și depusă tardiv.

În susținerea recursului s-a indicat că, la examinarea cauzei instanțele de judecată inferioare au interpretat eronat normele de drept material, nefiind constatate și elucidate pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei.

La fel s-a indicat că, la caz, actele judecătorești sunt ilegale și neîntemeiate și care urmează a fi casate, deoarece în speță cererea de chemare în judecată depusă de către Lolita Rusu a fost depusă cu omiterea termenului de prescripție prevăzut de art. 352 alin. (3) Cod civil.

S-a mai indicat că instanțele de judecată inferioare urmau să încaseze din contul Lolitei Rusu în beneficiul său suma de 400 333 de lei (1 213 000 lei : 3) și nu după cum greșit au încasat doar suma de 42 333 de lei, or, potrivit Raportului de expertiză nr. 946 din 5 decembrie 2012, valoarea totală a imobilului sus-indicat constituie suma de 1 213 000 lei.

În rezultat, instanțele de judecată s-au eschivat de la exercitarea obligației impusă prin lege, de înfăptuire a actului de justiție, au examinat superficial circumstanțele cauzei, nu au intrat în esența litigiului și nu au apreciat toate circumstanțele și probele

existente ale cauzei, pronunțând hotărâri neîntemeiate de admitere a acțiunii (f.d.159-162).

Prin urmare, socoate că anume aceste circumstanțe impun admiterea recursului, casarea deciziei și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri sub aspectele sus – menționate.

La 26 iunie 2018 în adresa intimațiilor Lolita Rusu, Larisa Rusu, Iaroslava Musteața, notarul public Victoria Iftodi a fost expediată copia recursului declarat de Vladimir Omelco, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referințelor (f.d.165), iar la 06 august 2018 Lolita Rusu reprezentată de către avocatul Ana Leșan (f.d.35) și-a exercitat dreptul său procedural și a depus referință în termenul stabilit de lege, solicitând declararea recursului depus de către Vladimir Omelco ca inadmisibil, deoarece recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Conform art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 04 aprilie 2018 (f.d.148), motiv pentru care instanța de recurs consideră că recursul declarat la data de 04 iunie 2018 (f.d.132), este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Vladimir Omelco reprezentat de către avocatul Andrei Donică, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul inadmisibil.

În favoarea concluziei enunțate se invocă următoarele argumente.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că

instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de către Vladimir Omelco reprezentat de către avocatul Andrei Donică, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Vladimir Omelco reprezentat de către avocatul Andrei Donică.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu